

AANGESPOELD

... IN OOSTENDE

©2020, Walter Van den Branden en Bitbook.

COVER: Verdographics

COVERFOTO: Adriaan Huys

LAY-OUT: Verdographics

EINDREDACTIE: G. Mertens

ISBN: 9789464077018

Walter Van den Branden

AANGESPOELD

... IN OOSTENDE

Inhoud

Voorwoord	Bart Tommelein	7
Inleiding	11
Hoofdstuk 1	– Wat voorafging	15
	<i>Kader: Motorjacht Jonas</i>	20
Hoofdstuk 2	– Blijven of verhuizen?	25
Hoofdstuk 3	– Het binnenland ruilen voor de kust?	31
Hoofdstuk 4	– De zoektocht naar een nieuwe stek	37
Hoofdstuk 5	– De transactie: verkoop en aankoop	43
Hoofdstuk 6	– De opruim vóór de verhuis	49
Hoofdstuk 7	– Plan B, een noodzakelijk kwaad	53
Hoofdstuk 8	– Het appartement in Oostende	59
	<i>Kader: Vastgoed in Oostende</i>	65
Hoofdstuk 9	– Het beheer van de residentie	71
	<i>Kader: Zeilschip Mercator</i>	77
Hoofdstuk 10	– De integratie in Oostende (& West-Vlaanderen)	81
Hoofdstuk 11	– Het stadsbestuur van Oostende: van rood naar blauw	91
	<i>Kader: Oostende voor Anker</i>	96
Hoofdstuk 12	– Vermaak en vertier aan de Belgische kust	101
	<i>Kader: Winter in het Park</i>	108
Hoofdstuk 13	– Het klimaat en de zeelucht	114
Hoofdstuk 14	– De medische voorzieningen en de zorg	119
Hoofdstuk 15	– Eten en drinken	127
	<i>Kader: Kursaal Oostende</i>	130
Hoofdstuk 16	– Het hotelwezen	135
	<i>Kader: De nieuwe kusttram</i>	138
Hoofdstuk 17	– Mobiliteit	143
	<i>Kader: Oostende ziet ze vliegen</i>	146
Hoofdstuk 18	– Kunst & cultuur	151
	<i>Kader: Het Ensorhuis</i>	153
Hoofdstuk 19	– Sport en vrije tijd	157
Hoofdstuk 20	– Erfgoed	163
	<i>Kader: Walk of fame</i>	166
Hoofdstuk 21	– Shopping	171
Hoofdstuk 22	– (Ere-)diensten in Oostende	177
Hoofdstuk 23	– Veiligheid	183
Epiloog	187

Voorwoord

Beste lezer,

op actief deelnemen aan de samenleving staat geen leeftijd. Je doet het door uit eten te gaan of een middagje gezellig te shoppen, een concert of een toneel mee te pikken. Ook zo lever je een niet te onderschatten bijdrage aan de economie.

Heel wat energieke medioren en senioren die vanuit het binnenland richting Oostende komen, nemen hier actief deel aan het sociale leven. Ze komen om te genieten van de zorgeloosheid die een verblijf aan de kust oproept en laten zich graag betoveren door de magie van een bruisende stad.

Als burgemeester van de Stad aan Zee geef ik hen groot gelijk. Verhuizen is een beetje als reizen: je weg vinden in een ongekende omgeving, openstaan voor wat nieuw is en tegelijk genieten van elk moment.

Toch is zo'n verhuis niet vanzelfsprekend. De stap die men zet om de vertrouwde omgeving achter zich te laten en zich aan de kust te komen vestigen, is een grote onderneming. Vaak gaat het gepaard met de verkoop van de eigen woning waar vele verhalen aan vasthangen. De familie, kinderen en kleinkinderen zullen plots een heel eind verder wonen en een deel van het interieur kan niet mee.

En ja, elke gemeente, elke stad heeft ook haar eigenheid. Oostende is een stad met veel gezichten, en een voor een zijn ze gelinkt aan haar geschiedenis. Het is de stad van de visserij en van de kunstenaars, het is de stad van ondernemers, vernieuwers en durvers.

In onze badstad is een taalbad bij Roland Desnerck slechts een eerste stap naar integratie. Doorheen de taal leer je Oostende kennen, want elke oude uitdrukking vertelt ook een verhaal.

Voor mensen die een verhuis naar de kust overwegen vormen de vele anekdotes en weetjes in Walter's boek de perfecte voorbereiding op het avontuur dat je

't is vèle volk
in de stoasje

wébe!

aangaat als je komt wonen in deze sprankelende, artistieke stad langsheen de Noordzee.

Zowel tijdens de zomer als tijdens de winter valt hier altijd wel iets te beleven. Theater aan Zee, Winter in het Park, De Grote Post en het Kursaal hebben een aanbod waarin iedereen zich kan vinden. Maar ook op sportief en culinair vlak kan een nieuwkomer zich hier snel thuis voelen: wandelen en fietsen aan zee heeft net dat ietsje meer. En in de hoofdstad van dé garnaalkroket hoef je nooit op je honger te zitten.

De Oostendse activiteit en bedrijvigheid nemen een mens op sleeptouw: aan zee vergeet je leeftijd en afkomst. Hier zijn we allemaal Oostendenaar. Het is de verscheidenheid die ons verbindt. Samen met ‘de aangespoelden’ vormen we een bonte bende.

Maar nergens ter wereld is het enkel rozengeur en maneschijn. Uitdagingen als vereenzaming, armoede en vergrijzing waarmee de hedendaagse samenleving wordt geconfronteerd, zien we onder ogen en pakken we aan.

Elk individu betekent hier een waardevolle bijdrage in één van de meest eigenzinnige en tegelijk open minded plaatsen.

Dus lezen maar, die tips & tricks van Walter Van den Branden, de perfecte voorbereiding op een leven vol nieuwe zuurstof.

Welkom!

Bart Tommelein
Burgemeester
Stad Oostende

AMANDINE
OOSTENDE

AMANDINE
OOSTENDE

Inleiding

Ons leven loopt als een denderende sneltrein. Hoe ouder we worden hoe sneller hij rijdt. Sommige wissels worden automatisch bediend. Andere hebben we zelf in de hand. Soms moeten we snel beslissen. Voor andere keuzes krijgen we wat meer tijd en kunnen we de ingeslagen weg reeds lang op voorhand vastleggen. Veel keuzes zijn bepalend voor onze verdere toekomst. De keuze van een partner, van een beroep, van de woonplaats en van een woning zijn ongetwijfeld belangrijke aspecten die het levenspad soms meerdere keren doorkruisen op de sneltrein van ons leven. Onze herkomst, jeugd, studies, interesses, gezinssituatie, werk, financiële toestand en een reeks persoonlijke gebeurtenissen zijn belangrijke elementen die we al dan niet in de hand hebben. Vooral voor wie er op wat oudere leeftijd - bij wat men noemt 'de aanloop naar de laatste levensfase' - nog aan denkt om zich, vaak na een lange periode van honkvast wonen, een nieuwe woonst aan te schaffen is dit een hel(s)e klus. Een klus die mijn echtgenote en ikzelf recent hebben meegemaakt en waarvan we de ervaringen als een 'lichtend pad in de duisternis' graag willen delen met anderen.

Uiteraard was onze keuze om vanuit het binnenland (de landelijke gemeente Lint in de provincie Antwerpen) naar de Belgische kust (de centrumstad Oostende) te 'emigreren' subjectief en volledig afhankelijk van onze persoonlijke situatie, ja zelfs van een grote dosis toeval. Toch loopt er doorheen ons 'project' een rode draad die in meerdere of mindere mate toepasbaar is voor iedereen die eraan denkt om zelf deze grote stap te zetten: verhuizen vanuit het binnenland naar de Belgische kust.

Om het verhaal bevattelijk en leesbaar te maken heb ik ervoor gekozen om in dit boek geen zakelijke opsomming te geven van feiten en gebeurtenissen. De koppeling met een reeks persoonlijke, anekdotische en grappige ervaringen in de marge van onze mutatie hebben dan ook tot doel om de leesbaarheid en de toegankelijkheid van deze 'gids' te verhogen. Voor sommigen wordt het wellicht een verhaal met heel veel herkenningspunten. Voor anderen een boeiende exploratietocht doorheen de onbekende wereld van het vastgoed en het kustleven, niet zelden bezaaid met de spreekwoordelijke wolfjizers en valkuilen.

HOOFDSTUK

1

Wat voorafging

Na een actieve beroeps carrière volgt zowat voor iedereen een onvoorspelbare zoektocht naar de juiste invulling tijdens de periode van pensioen en professionele rust.

Opgegroeid in hartje Antwerpen startte voor mij en mijn echtgenote Gusta zowat vijftig jaar geleden het ‘echte’ leven. De korte broek ontgroeid, studies achter de rug, legerdienst volbracht (althans toch voor mij), beginnen werken en in het huwelijksbootje stappen waren destijds zowat de klassieke patronen binnen de toenmalige samenleving. Voor de meeste twintigers in de zestiger en zeventiger jaren een ongeschreven draaiboek dat als algemeen geldende standaard het verdere leven bepaalde.

Zowel mijn echtgenote als ikzelf kozen voor de weg naar ‘het onderwijs’. Vrouwlief had het voorrecht om, dankzij uitmuntende studieresultaten in de Antwerpse Normaalschool, meteen een plaats aangeboden te krijgen in het Antwerps Stedelijk Onderwijs. Een job als leerkracht in het stadsonderwijs van Antwerpen was in die tijd gegeerd en stond bekend om zijn talrijke privileges tegenover de andere onderwijsnetten. Het Antwerps Stedelijk Onderwijs stond destijds niet alleen garant voor haar progressieve onderwijsvisie, maar bood behoorlijk wat extralegale - niet in het minst financiële - voordelen aan haar medewerkers. De vereiste om het grondgebied van de Stad Antwerpen te bewonen nam ze er daarom graag bij. Daardoor waren we de eerste jaren na ons huwelijk ‘gedoemd’ om in Antwerpen te blijven wonen. Ons pril huwelijksleven startte dan ook in een huurwoning die toebehoorde aan de oudere zus en schoonbroer van Gusta in de hippe wijk Zurenborg. Ikzelf had iets minder goed gescoord op school en was bijgevolg ‘veroordeeld’ om onderaan de ladder te beginnen als studiemeester opvoeder in het katholiek onderwijs: een grote technische school in Antwerpen Noord. Maar niet getreurd, na een korte periode kon ik, op aanraden van een collega, de stap zetten naar het provinciaal onderwijsnet. Hier lagen de carrière- en arbeidsvooruitzichten iets gunstiger. Dankzij een ambitieuze klim op de onderwijsladder schopte ik het uiteindelijk tot lector ‘audiovisuele communicatie’ aan de Plantijn Hogeschool in Antwerpen (inmiddels, zoveel

fusies later, omgedoopt tot Artesis Plantijn Hogeschool). Een droomjob want het bood me de kans om, in de hoogdagen van de opkomst en de bloei van populaire audio- en videotechnieken, mijn persoonlijke interesses te koppelen aan mijn beroep.

En omdat, na enkele administratieve versoepelingen, voor Gusta de woonstverplichting vanwege de Stad Antwerpen mettertijd wegviel, keken we na enkele jaren al uit naar onze 'transfer', namelijk de rand van de stad. In de 'flower power' periode was het immers de droom van veel jonge koppels om de stadsdrukke te ontvluchten en een rustig bestaan buiten de stad en in een groene landelijke omgeving te beginnen. Aanvankelijk zochten we ons toekomstig geluk vooral aan de aantrekkelijke noordkant van Antwerpen. In gemeenten zoals Ekeren, Schoten, 's Gravenwezel en Brasschaat lukte het om financiële redenen niet om daar onze droom, een landhuisje met een behoorlijke lap grond, tegen een betaalbare prijs te verwerven. Tot mijn vader zaliger, die hoofdclerk was op een notariaat, ons erop attent maakte dat er in Lint, vlakbij Lier, misschien wel iets te koop stond dat ons kon interesseren.

Hoewel we van de gemeente Lint tot dan nauwelijks iets gehoord hadden - laat staan ze exact konden situeren - lieten we ons toch verleiden en gingen we een kijkje nemen in het aldaar bij openbare verkoping aangeboden pand. Een verwaarloosd landhuis met eromheen iets meer dan duizend vierkante meter grond, tussen de velden en de weilanden, aan de rand van de dorpskern. We keken ernaar, sliepen er een nachtje over, schatten de mogelijkheden in en uiteindelijk beviel het ons. Spoedig daarna werden we voor de eerste keer in ons leven geconfronteerd met het landelijk verkoopfenomeen van 'verdierenpikken'. Een druk bijgewoond spektakel bij de verkoop van onroerend goed in de lokale herberg dat in die tijd vooral in de landelijke gemeenten van toepassing was. In de bruine kroeg van Lucienne, midden in het dorp pal tegenover de dorpskerk, zat ik samen met mijn vader tussen de plaatselijke bevolking, omgeven door de geur van bier en tabak tegenover de gezaghebbende notaris en zijn klerk. Tijdens het bieden steeg de spanning, die duidelijk georkestreerd werd door talloze stromannen uit de lokale begoede klasse.

Achteraf werd het voor deze argeloze stadsjongen duidelijk dat de zogeheten 'verdierenpikkers' geenszins uit waren op de aankoop van de woning maar enkel op het percentje dat ze met deze handelswijze konden meepikken. Uiteindelijk, nadat de stromannen een voor een afhaakten, bleven we bij het bieden nog maar met zijn tweeën over. Mijn laatste opponent bleek een ingenieur die constant met zijn rekenlatje - een attribuut dat destijds in wetenschaps- en ingenieurskringen stevast in het bovenzakje van de kostuumvest thuishoorde

- becijferde wat de financiële impact van zijn bod zou zijn. Op vaders aanraden en berekeningen was er een haalbaar plafond gesteld aan onze mogelijkheden. Een realistische overschrijding van onze financiële capaciteit deed de tegenpartij tenslotte afhaken zodat we als uiteindelijke winnaar, in een roes van landelijke triomf naar de tafel van de notaris konden stappen en gewapend met trouwboek en identiteitskaarten de koop van ons leven met onze handtekening konden bezegelen.

Nadat enkele weken later alles geregeld was met de notaris en met de bank, waar we een 'zeer gunstige' lening konden afsluiten met een voor de zeventiger jaren historisch lage hypotheekrente van *nét* geen tien procent, kregen we de sleutel in handen. Van dan af konden we beginnen met het opruimen en het naar onze normen leefbaar maken van de woning. Het feit dat in heel het huis slechts één elektrisch stopcontact aanwezig was, dat de watervoorziening geschiedde door middel van twee handpompen - één voor putwater en één voor regenwater - en dat het toilet zich aan de buitenkant van de woning bevond, met een op de binnenkoer uitgevende deur voorzien van het gebruikelijke hartje, spreekt ongetwijfeld tot de verbeelding.

Maar het vooruitzicht van een rustige landelijke omgeving tussen de aard-appelvelden en de weilanden compenseerde in grote mate de te overwinnen ongemakken. Terwijl Gusta het eten bereidde op de achtergebleven 'Leuvense stoof' begon ik, veelal geholpen door mijn vader, met de moed der wanhoop tijdens de weekends en na schooltijd aan de opruiming van de achtergebleven sporen van een nagenoeg middeleeuwse bewoning, een nalatenschap van de vorige eigenares. Spoedig vernamen wij van de omwonende landbouwers dat het bewuste pand in het dorp bekend stond als 'het spookhuis'. Een niet mis te verstane benaming die blijkbaar te maken had met het feit dat de woning verscholen zat achter een metershoge haag en dat de rolluiken permanent naar beneden bleven omdat de bewoonster om een of andere duistere medische reden geen daglicht kon verdragen. De keerzijde van de medaille was dan weer dat zich achter de rolluiken volledig intact bewaarde gekleurde ramen in loodglas bevonden. Vanuit esthetisch oogpunt ongetwijfeld zeer mooi, maar spoedig hebben we deze ruiten toch moeten vervangen door gewoon vensterglas want in de winter joeg de wind en de koude er los doorheen.

Met de raadgevingen van een bevriend aannemer van vader gingen we aan de slag. Om budgettaire redenen was het de bedoeling om zoveel mogelijk werkzaamheden in eigen beheer uit te voeren. Ons streefdoel was om er na een half jaar in een ietwat bewoonbare versie te kunnen intrekken. Na het initiële breekwerk en het puin ruimen volgde de moeizame heropbouw en inrichting. Zowel

de binnenkant als de er omheen liggende tuin waren het resultaat van tientallen jaren verwaarlozing en achterstallig onderhoud. Maar we hadden er zin in want de bevriende aannemer had ons verzekerd dat het een degelijk gebouwde woning was waar ongetwijfeld iets moois van te maken viel. De uitdrukking ‘bloed zweet en tranen’ was hier zeker van toepassing.

Dat het om een solide woning ging werd meteen duidelijk wanneer ik voor de volledig te vernieuwen elektriciteit met behulp van een slijpschijf de groeven in de muren moest slijpen. Een gat of doorgang boren voor leidingen van de sanitaire voorzieningen was een al even grote marteling. Massieve baksteenlagen met aan graniet grenzende hardheid en dito stofproductie doorkruisten de lijdensweg van de geplande renovaties. Een lijdensweg die zeker de moeite was want na enkele maanden deed in het dorp al volop het gerucht de ronde in de stijl van: ‘Ze hebben een kot gekocht en hebben er een villa van gemaakt.’ Ongetwijfeld bemoedigende uitspraken om er met nog meer enthousiasme tegenaan te gaan. Kortom, zonder al te veel voorkennis heb ik er met vallen en opstaan verschillende stielen door geleerd zoals metselen, elektriciteit plaatsen, sanitaire voorzieningen installeren, timmeren, lassen, tuinaanleg en zoveel meer. Werkzaamheden die als een rode draad mijn verdere leven hebben doorkruist en waarmee we, achteraf bekeken, ongetwijfeld veel geld hebben uitgespaard. De enige zaken die ik destijds zelf niet aandurfde waren, omwille van de ontbrekende ervaring en specifieke gereedschappen, de installatie van centrale verwarming en de uit te voeren stukadoorwerken.

Wonen ‘op den buiten’ vormde al snel een goed evenwicht met ons werk in de stad. Ons leventje in Lint ging zijn gangetje en verliep volgens het klassieke patroon van ‘huisje, tuintje, boompje... en kindjes’. We ontpopten ons zelfs tot ‘ereboeren’. Onze hond Lassie en poes Snoes kregen het gezelschap van Jerom, de geitenbok, en Robby de ponny. De mini dierentuin werd verder aangevuld met kippen, eenden en ganzen, cavia’s, marmotten, witte muizen, vissen en wandelende takken. En om een lang verhaal van onze levensstory in Lint kort te maken: gedurende de veertig jaar dat we er woonden, heb ik er nagenoeg permanent aan het huis gewerkt en heb ik gemetst en getimmerd om alles eigentijds en comfortabel te maken en te houden. Werkzaamheden die zich achteraf ontegensprekelijk hebben geloond bij de verkoop van ‘onze villa’.

